

Траките са Българи

31 октомври 2012г.

"Псевдонаучен труг" от **инж. Емил Жуџков (Ziezi)**

(непълен вариант е публикуван в сп. АВИ-ТОХОЛ книжка 22-23, 2002 г.)

Последна редакция 17.06.2008 г.

Грамотният читател веднага ще възнегодува срещу това заглавие. Ще рече - не е възможно траките да са българи, объркал си приоритетите, приятелю. Виж, българите да са траки - иди гойди, но траките да са българи - това е все едно да поставиш каруцата пред коня. Траките са гревен народ, а българите - сравнително нов.

Читателю, изслушай аргументите, пък тогава прецени правилно ли е или не твърдението "траките са българи".

"Щем доказа необратимо, защо ние сме първите и най-старите жители в Европа..."

Г.С. Раковски

КОЙ ПОСТАВЯ КАРУЦАТА ПРЕД КОНЯ ?

Не е ли странно - днешните гърци били наследници на старите гърци, днешните румънци - на старите гаки, днешните албанци - на старите илири, сърбите - на трибалите, днешните македонци - на старите македонци (според македонизма), днешните турци - на троянците (според днешната турска "наука"), а днешните българи нямали нищо общо с най-многобройния народ на античността - траките, които живеели по нашите земи, но изчезнали малко преди да гойдат на конете си пришълците "прабългари". Този безсмислен историкографски шаблон е упорито налаган от науката през целия XX век . Българите от края на XVIII и началото на XIX век изобщо не са и предполагали, че науката им готви такава изненада - да обяви Свещената им Бащина земя за късно придобита.

Ние можем да разберем "ковачите" на историческата наука от XIX век - трябвало е да се озанти Българския Възрожденски гух, който е застрашавал големите империи (не само Османската , но и Австро-унгарската и Руската), както и новоизмислените гържави с не по-малко измислени имена Гърция и Румъния, където са живеели огромен брой българи. Всъщност точно Българското Възраждане е накарало Виенската и Руската исторически школи да създадат мита за тюркския произход на българите. Сиреч българите са пришълци в Европа и дори да се намират български поселения на стария континент, то те са "незаконно" тук, те са слабокултурни воинствени варвари, и единственият им шанс да просперират е да са "федерати" или васали на някоя от големите империи. Основен принос за налагането на тази погрешна и пагубна за българите теория имат австроунгарците Павел Йосиф Шафарик и неговият внук (син на гъщеря му) Константин Йосиф Иречек, който на 26-годишна възраст (!) си позволи безразсъдството набързо да скалъпи история на един от най-гревните народи - българския. Тази волност на младия чужденец му донесе министерско кресло в българското правителство тогава, а на нас българите - прозвището тюрко-татари, от което и до днес не можем да се отървем.

За да успее тази теория, е било необходимо преди това да се заличи писмовното историческо наследство на българите. За тази цел през двадесетте и тридесетте години на XIX век започва масовото унищожаване на автентични исторически документи, съхраняващи се в библиотеките на по-големите български манастири. През 1821 г. по заповед на владиката-фанариот Иларион Критски е изгорена Търновската патриаршеска библиотека. Гръцки, руски и австроунгарски платени агенти изгарят или изнасят от България хиляди томове безценни български книги, с което заличават местния изворов материал, който би трябвало да постави основата на

бъдещата Българска историография. За унищожаването на огромен брой ръкописи - "от 30 до 50 товара книги във всеки манастир", свидетелства възрожденецът Йордан Хагжиконстантинов - Джинон.

След Освобождението Българската историческа наука и Българската археология се създават и управляват половин столетие от австроунгарци и руснаци. Българите, които са допуснати да се занимават с история са или виенски, или руски възпитаници - сиреч те вече са превърнати в духовни еничери. Светци на Българщината като Зографският летописец, йеросхимонах Спиридон Габровски, поп Йовчо от Трявна, академик Цани Гинчев, г-р Ганчо Ценов и множество други истински рагетели на историческата истина са инкриминирани и дори превърнати в посмешище от същите тези имперски слуги. Еничерите не се посвениха да се подиграят дори и с Паусий, Раковски и още цял ред български възрожденци, като ги обявиха за наивни лаици.

Ето така беше поставена "каруцата пред коня" в световната, и в частност българската историография - българите бяха нарочени за тюрко-татари, без оглед на очевидните факти - терминът татари се появява XII век, терминът тюрки - VI век, а науката е доказала със сигурност, че етнонимът българи е засвидетелстван поне от IV век (анонимен латински хронограф). Очевидно е, че българите не могат да бъдат и славяни поради същата причина - за славяни се говори едва от началото на VI век. Чудно тогава, за какво спорят вече второ столетие туркофилите и славянофилите в историческите научни среди!? Тук няма място за спорове! Ако изобщо трябва да извеждаме произхода на българите от някой от древните народи, разбира се, че трябва да започнем проучванията си от траките, защото те, според науката са "изчезнали" от територията на Балканския полуостров, тъкмо когато "прабългарите започнали да го завладяват"!

ТРАКИ ЛИ СА БЪЛГАРИТЕ?

Неоснователно преекспонираният в историографията през последния един век термин "траки" не е етноним, а е общостно название, характеризиращо над 80 сродни племенни групи, с което общостно название гръцките пришълци са наричали автохтонните неелинизирани народи на Балканите в периода на еленизма. На гръцки нарицателното "траки" е добило значение на "необразовани", "диви", "варвари", "неелини". С две думи - колкото и еретично да звучи - терминът "траки" е неприложим за историографията. Все едно да обявим, че в XV-XIX век на Балканите не е имало българи, а "гяури", само защото османските дефтери твърдят това.

Като се има предвид горното, смятам за оправдано да сложа "етнонима" "траки" в кавички.

Истинското име на земите, заселени открай време с българи е БАЛГ, БОЛГ, БАЛК, БАЛХ, БЕЛГ, БОЛГА, БЪЛГАРИЯ, БОЛГАР, БАЛКАН, БАЛХАШ, БАЛАХИЯ, (Валахия или Влахия), БОЛГАРДАГ и т.н. Коренът на всички тези наименования е Б-Л-Г / Б-Л-К, аналогичен с корена на българското народностно име.

А как е истинското име на автохтонния народ, населявал Балканите преди идването на гръцките пирати колонисти, и какъв е коренът на неговия етноним?

Имай търпение читателю, нека не избързваме, и преди да научим кой всъщност е този народ, да видим общото между "траките" и българите. Паралелите са твърде много, и тяхното пренебрегване говори единствено и само, че в историческата наука, при обсъждането на тези въпроси досега е надделявал политическият момент, а не обективният безпристрастен анализ.

АНАЛОГИИ В ЛЕКСИКАТА

Преди всичко нека отбележим, че гръцката азбука винаги е срещала големи трудности с транскрибиране на някои характерни български звуци - б, ж, ц, ч, ш, щ, ъ. Имайки предвид странните буквосьчетания при изписването на "тракийски" имена и глоси, трябва да сме сигурни, че гръците са срещали аналогични трудности и при транскрибирането на "тракийския" език. Така че аналозите в лексиката щяха със сигурност да бъдат много повече,

ако "тракийските" гуми бяха достигнали до нас посредством друга азбука, а не гръцка. И разбира се, ако историческата наука не се гордееше с мита за гревногръцкия си произход, и не полагаше усилия да гръцизира болшинството "тракийски" имена (след като казваме Омир, а не гръцкото Омирос, защо ни учат, че Кот е Котис, Бог е Бакхус, Комел е Комелас, Геро е Херос...?).

"Тракийски" глоси и гуми, реконструирани от ономастиката.

1. ак [ak], /1.- стр. 98/ - око.
2. ала [ala], /14./ - хала, вихър, поток.
3. ан [an], /1.- стр. 64/ - на, върху.
4. анг [ang], /14./ - крив, извит, онгъл, ъгъл.
5. асдуле [asdule], /1.- стр. 99/ - езгач, язгя
6. ас [aV], /1.- стр. 108/- аз.
7. бела [bela], /1.- стр. 99/ - бял.
8. бебру [bebru], /1.- стр. 99/ - бобър.
9. берг [berg(a)], /1.- стр. 99/ - планина, бряг.
10. берса [bers(a)], /1.- стр. 99/ - бреза.
11. бистра [bistra-s], /1.- стр. 99/ - старобългарското "бѣйстръ" - бърз
12. брата(r) [brate(r)], /1.- стр. 201/ - брат. Сравни и старобългарското "братръ".
13. брега [breda-s], /1.- стр. 99/ - пасище, старобългарското "брег", диалектно "брѣг".
14. брилон [brilon] - бръснар (старобългарската гума брит-брѣсна).
15. бръза [bruza], /1.- стр. 99/ - бръза (остаряло), бърза.
16. бърд [burd], /18.- стр. 74/ - брод.
17. брънч(ос) [bruncoV], /1.- стр. 103/ - струнен инструмент - сравни брън, брънкам, грън, грънкам. И до днес се запазило старото име на струнния инструмент тамбура - в Южна България се нарича грънкя! А този инструмент е известен и с другото си име - булгарица, булгария, булгаре!
18. ведъ [bedu], /1.- стр. 20/ - вода.
19. вер [ver], /18.- стр. 84/ - вря, извирам.
20. вис [bis=vis, is], /1.- стр. 99/ - старобългарското "въсь" - село.
21. бриза [briza], /1.- стр. 103/ - ориз.
22. гин [gin], /18.- стр. 76/ - гине, чезне, разваля се.
23. гама [dama], /1.- стр. 100/ - дом.
24. гава, гева [deba], /1.- стр. 103/ - граг - етимологична връзка с българското "гвор" и "гувар".
25. геа, гева [dea, deba (b=v)], /1.- стр. 100/ - гева.
26. геен [dein(a)], /1.- стр. 100/ - геен.
27. дерз, дърз [derz, durz], /1.- стр. 100/ - смел, дързък.
28. дига [diz(a)], /1.- стр. 100/ - крепост - във връзка с българското "издигнат" - защитен; дига - преградно съоръжение.
29. ден [den], /1.- стр. 146, 143/ - ден
30. драб [drab(a)], /1.- стр. 100/ - течение на река - сравни българското "грабам" - движи се пълзешком.
31. дръвета [druveta], /1.- стр. 197/ - дърво, дръвета.
32. дръме [drume, drume], /1.- стр. 100/ - българското "дръма" - храсталак, шубрак.
33. еж [EziV], /1.- стр. 217/ - еж, таралеж.
34. дун [dun(a)], /1.- стр. 100/ - височина, дюна.
35. жила [geil(a)], /1.- стр. 100/ - жила.
36. з- [z-], /1.- стр. 102/ - из, от.
37. зелка [Zelkia], /1.- стр. 217/ - зеленчук, зелка.
38. зама [zama], /1.- стр. 102/ - старобългарското "самъ" - същи, единакъв.
39. зер [zer], /1.- стр. 103/ - звер, звяр.
40. зет [zeta], /1.- стр. 103/ - сят, засят.
41. золта [zolt(a)], /1.- стр. 103/ - злато, жълт.
42. зъмъ [zumu], /1.- стр. 103/ - змей, змия.

43. ил(у) [ilu], /14./ - старобългарското "илъ".
44. кал [chalas], /18.- стр. 74/ - кал.
45. кара [kara], /1.- стр. 100/ - планина - старобългарското "гора". "Тракийското" име на планината Беласица е Белакр - преводимо на български - Бела гора, Бела планина.
46. катер [kater], /1.- стр. 254/ - катерица.
47. кенѣ [kenth(a)], /1.- стр. 101/ - чего.
48. кер [kers(a)], /1.- стр. 101/ - чер, черен.
49. керасо [kerasoV], /1.- стр. 21/ - череша.
50. кетри [ketri], /1.- стр. 101/ - четри, четири.
51. кист [kist(a)] - /1.- стр. 101/ - чист.
52. коза [koza] - /42.- стр. 62/ - коза, козел.
53. колабър [kolabroV], /1.- стр. 103/ - обрядна песен в обряден танц с оръжие - сравни "колобър".
54. купсел [kupsel(a)], /1.- стр. 101/ - купче
55. лаз [lazi], /1.- стр. 101/ - лош.
56. ма [ma, me], /1.- стр. 101/ - мама, майка.
57. мер [mer], /1.- стр. 101/ - голям, велик - сравни "мера" - голяма земя, а също "прабългарските" имена Безмер, Маламир и т.н.
58. мѣс [musas], /18.- стр. 78/ - мѣх.
59. оста(с) [ostas], /18.- стр. 78/ - устие на река.
60. пайбе [paibes], /1.- стр. 101/ - бебе, рожба.
61. пи [pi], /1.- стр. 101/ - при.
62. прас [pras], /18.- стр. 80/ - прѣскам.
63. пѣра [pura], /18.- стр. 80/ - пѣро (ст.бълг. - лемец). Опитът да се тълкува тази дума чрез новогръцкото "pyros" = "царевица" (царевицата е била позната на траките !!?) е показателен до къде може да стигне в заслепението си науката!
64. рѣск [rask], /1.- стр. 101/ - рѣзѣк, рѣзѣв, бѣрз.
65. сабади [sabadi], /1.- стр. 101/ - старобългарското "свободѣ" - свободен.
66. салѣ [salta], /1.- стр. 101/ - златен (залѣ - старобългарски).
67. светѣл [suetul], /1.- стр. 102/ - светѣл.
68. семеле [semele], /1.- стр. 101/ - земя (земля - старобългарски).
69. стар [stara], /1.- стр. 102/ - стар.
70. струме [stryme], /1.- стр. 102/ - течение - сравни българското "стреми се", "устремен".
71. стѣр [stur], /18.- стр. 82/ - стѣрна (ст.бълг.), страна, местност; сравни про-стор.
72. сунка [sunka], /18.- стр. 83/ - сок (слѣнка).
73. талка [t(h)alka], /1.- стр. 102/ - тласка.
74. тарп [tarp(a)], /1.- стр. 102/ - трап.
75. тим- [tim-], /1.- стр. 250/ - тъмен, черен.
76. траус [traus], /18.- стр. 83/ - троша.
77. три - три.
78. тѣрѣа [thurd(a)], /1.- стр. 102/ - гѣрѣа.
79. уту, ѣтѣ [utu], /1.- стр. 102/ - вода; сравни диалектната форма "ѣдѣ".
80. цев [seba], /1.- стр. 196/ - цев, растението бѣз.

Антични "македонски" глоси - според много автори, античните "траки" и "македонци" са родствени народи. Това се доказва и от запазените "македонски" глоси в античността, които всъщност са български глуми - ЧЕЛНИК, ВОЙНИК, ВОДИЦА и т.н. За съжаление запазените "македонски" глуми са също много ограничен брой, както и "тракийските". Но наред с хиляди други доказателства, тези факти са гостатѣчно красноречиви, за да направим заключението, че днешните македонски българи са потомци на античното население на Македония.

"Тракийски" местни, лични и родови имена.

1. Абрит [Abritys], /2.- стр. 2/ - "тракийски" граг, днешният граг Разграг --- очевидна е връзката с старобългарската гума брит - бръснач. Абрит = обръснат, обезлесен хълм.
2. Агриани [Agrianes], /2.- стр. 5/ - "тракийско" племе, обитавало най-горното течение на река Струма --- най-вероятно това са живеещите и до днес по тези места българи мохамедани - ахряни. По този начин са се наричали те по между си дори до 1943 г., въпреки че ходжите са им забранявали това име !!! /12.- стр. 189/
3. Аз [Asios], /2.- стр. 8/ - "тракийски" герой от Троянската война --- "Аз" е българско местоимение, първо лице, единствено число, очевидно корен и на широко разпространеното българско име Асен.
4. Аймон [Aimwn], /7.- стр. 3/ - "тракийското" име на Стара планина. В диалектни говори се е запазило до днес пог формата Им /18.- стр. 37/. Ето го къде бил заветният Имеон населен с "прабългари"! Средновековното българско име на Стара планина също е показателно Маторне горы - Древни планини /7.- стр. 15/ (или Майчини планини ?). А какво е в древното и старото на една планина, заварена от новодошли нашественици (та били те "славяни" или "тюркобългари"), та ще я наричат Стара планина? Ами другото название - Балкан?! С очевидната близост до нашия етноним това име говори само за себе си. От всичките тези названия всеки що годе разумен човек може лесно да стигне до предположението, че Балкана е прародина на българите. Но явно на науката ѝ е трудно...
5. Аспар - готско-алан по произход - велик военачалник в Римската империя --- очевидна е аналогията с името на "прабългарския" властел Аспарух (Аспар рих).
6. Ате, Ати [Attis], /2.- стр. 31/ - фригийски Бог Баща --- от древнобългарското "ате" = "отец", "тате". Добре се знае, че Атина е предгръцка богиня. Гърците обаче са заблудили и продължават да заблуждават Света с откраднатите от "траките" и фалшифицирани митове и легенди, в които например се твърди, че името на Всевишния е Зевс. Ако беше Зевс, щеше ли Атина /Бащина, Татина/ гръцерята на Всевишния да се нарича така? Би трябвало да се нарича Зевсина...
7. Ате [Ateas], /2.- стр. 29/ - скийски властел, загинал в битка с Филип II Македонски --- ясна е връзката с древнобългарската гума "ата", от която произлизат новобългарските "отец", "тате", "тата", "татко", "баш-та", и имената Атила, Атко, Анто. Думата "ата" е нарочена несправедливо за тюркска. Връзката с "тракийския" бог Ате (Атис) е безспорна! Ате е почитан от "траките" като Бог Баща! Какво общо имат тук дивите алтайски тюркски прищълци?! Турците владеят вече няколко столетия българска земя (Балканите и Мала Азия), затова имат в речника си огромен брой български гуми!
8. Атили [ATILIOS], /38.- стр.163/ - силно разпространено "тракийско" име, засвидетелствано в надпис върху оброчна плочка от Никополското село Трънковица. Този надпис е само едно от доказателствата, за "тракийския" произход на хуните на Атила /4/.
9. Атина - предгръцка /"тракийска/ богиня, гръцеря на Бога Баща Ате /Ати/ --- името Атина е очевиден епитет със значение - татина, бащина, атина /гръцеря на ате-ца, оте-ца/.
10. Бакх [Bakhus] - истинското име на "тракийския" бог, известен ни под гръцкото си име Дионисий. Бакх е син на Семеле и Юпитер в римския пантеон на боговете --- аналогията с българската гума Бог е очевидна.
11. Балакр [Balakrov], /1.- стр. 34/ - "тракийското" ("македонско") име на пл. Беласица. --- очевидна е етимологията Бела-гр (гора - старобълг.), Бяла планина.
12. Бастарни [Bastarnae], /2.- стр. 33/ - "тракийско" племе от III век пр.н.е. --- аналогия с българската гума бастисвам = нападам, неправилно обяснена етимологически с турската гума "басмак" (?).
13. Бато [Bato], /1.- стр. 238/ - много често срещано илирийско лично име --- "прабългарските" имена Батоя, Бат Боян, днешното Батков и т.н.

14. Бебрѣк [BebrukeV], /1.- стр. 46/ - "тракийско" племе --- гумата "бѣбрек" е една от малкото, обявени от науката за "прабългарска".

15. Белур [Belluros], /2.- стр. 35/ - нелокализирано "тракийско" селище в Родопите --- очевидно името има за корен българското бел, бял. Сравни Белаур - брат на цар Михаил Шишман.

16. Берисаг [Berisades], /2.- стр. 38/ - "тракийски" аристократ, който след смъртта на Ком(ис) I през 359 г.пр.н.е. управлява огрисите --- разновидност на името Борис - с пълен член "ам" - Борис-ам. Сравни Ирог-от (Херогот), Арист-от (Аристомел) и гр.

17. Берое [Beroe], /2.- стр. 32/ - "тракийско" селище, днешна Стара Загора --- етимологически свързано с българското "бера", "събирам", "сбор", "събор". Български имена - Бери, Бероев.

18. Бистра [BistraV], /1.- стр. 45/ --- бистър, бистра - силно разпространено българско име Бистра, както и Бистро, Бистро и т.н.

19. Биталиан, Виталиан [BitalianoV],/23. - стр. 364/ - византийски военачалник родом от Мизия, нелокализираното "тракийско" селище Залгана. Различните автори го наричат различно - тракиец (Малала), скит (Йорданес), гот или гет. Биталиан е син на Патрикал (Бат Риг ?) и внук на Аспар. Въстанал срещу император Анастасий в 515 година заради несъгласие с религиозната политика на императора. Теофан твърди за него, че е въстанал начело на православни, Комес Марцелин казва, че е начело на ромейска войска, а Малала разказва, че е предвождал хуни и българи. Авторите не си противоречат, ако се приеме, че са въстанали българите християни поганици на империята. - коренът на името е българската дума "бити" - победител.

20. Битини [Bithynoi], /2.- стр. 62/ - част от "тракийския" народ стримони, който получил новото си име "битини", след като завладял северозападната част на Мала Азия, и се заселил там --- старобългарската дума "бити" - "побеждавам", обяснява прекрасно етимологията на това име - "победители".

21. Бити, Битю [Bithys, Bitus], /2.- стр. 46/ - едно от най-често срещаните "тракийски" имена --- на старобългарски това име се превежда дословно - победител!

22. Бичи [Bizoi], /2.- стр. 41/ - често срещано име на "тракийските" градове около Босфора, в основата и на Byzantion --- българското "бик", "бичи". Произлиза вероятно от мита за Зевс, който се превърнал в бик, и отвлякъл Европа.

23. Бол, Пол(ес) [Polles], /2.- стр. 218/ - цар на "тракийско" племе --- бол (множество, голям, велик).

24. Болг [Bolg] - според староирландските саги, име на владетел, чийто народ [Fir Bolg - народът на Болг] е живял в Тракия --- множество възрожденски автори твърдят, че българите носят името си от Болг - син на илирийския цар Колега, живял през VIII век пр.н.е. /8.- стр. 29/, /9.- стр. 25/, /10.- стр. 630/.

25. Болог, Волог [Vologaesus], /2.- стр. 65/ - "тракийски" жрец, от племето на бесите. --- аналог на античното име Болг, за което стана дума по-горе. Вологес се споменава от възрожденеца поп Йовчо Тревненски в неговия "Летопис и родословие" като "славянски княз". Същият списък от владетели се предхожда от цяла редица имена, сред които Колега, Болг, Декефал (!), а след Вологес продължава с Аттила, Боян и Карган! /9.- стр. 25/

26. Борей [Boreas], /2.- стр. 46/ - тракийски бог, персонификация на силния и студен северен вятър --- в етимологична връзка с думите "буря" и "боря", както и с българските имена Боре, Борис и т.н.

27. Ботие - член на "тракийското" племе "ботиеи" [Bottiaei], /2.- стр. 48/ --- много често срещано българско име Боте, Ботю, Ботьо.

28. Брени [Brenai], /2.- стр. 50/ - "тракийско" племе --- очевидна връзка с името на легендарния български владетел Брен (Брем), син на Колега./8.- стр. 29/, /10.- стр. 630/. От корена на Българската дума "бран" - "браня", "битка", "сражение", "война", "защита", "защитавам", "пазя".

29. Бриги [Briges], /2.- стр. 50/ - един от най-големите "тракийски" народи --- старобългарската дума "бризи" означава "разпръсквам". Бригите са живяли разпръстнато из целия Балкански полуостров и Мала Азия. Това са всъщност известните "фриги", които освен с всичко друго, са известни и с "фригийските" си шлемове и шапки, които в средновековието се наричат "български шапки" - например в "Космографията" на Закария Казвини /11.- прил./ За връзката бригу (светъл, блестящ) - българи виж и П. Добрев /13.- стр. 120/.

30. Бръз [BrzozV], /1.- стр. 45/ --- бръз, бърз - днес имената Бързе, Бързо, Бързаков, Барзов, Бързов и т.н.

31. Бугарама [Bugarama, Bourgarama], /2.- стр. 53/ - "тракийско" селище, чието име е засвидетелствано в IV - V век - -- аналогия с етнонима на българите.

32. Буза, Бузи, Бузо [BuzaV, BuzhV, BuzoV], /1.- стр. 45, 68, 69/ - много често срещано "тракийско" лично име --- буза - днес имената Бузанов, Бузов и т.н.

33. Бургари [Burgari], /2.- стр. 53/ - войници от особен вид римски гарнизони към крепост, кастел [burgarii], засвидетелствани в надписи от II век от.н.е. в района на днешния град Тетевен и др. Бургари са били дислоцирани в античността из цяла днешна Европа. В това не би имало нищо нелогично (просто "особен вид римски гарнизон" от "тракийски" наемници, и нищо повече), ако не беше твърдението на учените, че под етнонима "бургари" [Burgare] трябва да разбираме "пра-българи" /3.- стр. 35/ ! Не е за пренебрегване и фактът, че в повечето известни нам карти от XV век България е изписана по този начин - Burgaria! Арабските историци от векове наричат дунавските българи "буржани". "Буржа" на арабски означава крепост, кула - аналогично на "бург", "бургарий" !

34. Бурбиста [Burebistas], /2.- стр. 53/ - "тракийски" цар (на гетите) от I век пр.н.е. --- коренът на това име вероятно е българската дума "буря". Евентуална етимология - Буря Бити - "га бъде силен като буря" или "победител на бурите". Възможна е и етимологическа аналогия с корена на думата "борец" - Боре Бити - "га бъде борец" или "га побеждава като борец".

35. Бурогери [Pyrogeri], /2. - стр.214/ - "тракийски" народ, който живеел в югоизточна Тракия - около Пловдив и по поречието на Марица. Споменава се от Плиний Стари. Вероятно гръцка транскрипция на етнонима "бургари", "българи".

36. Вежин [Vezinas], /Дион Касий, Римска история/ - дакийски първенец, втори след владетеля Децебал --- силно разпространено сред българите име - Вежен, Вежин, Вежинов.

37. Верчо [Verzo], /1.- стр. 238/ --- това иллирийско лично име е често срещано и днес сред българите.

38. Веща [Vesta, Hestia], /2. - стр.306/ - "тракийска" богиня на законността, гържавността и познанието, гала на Залмоксис законите. В гръцкия пантеон преминала с името Хестия, а в римския - Веста. Очевидна етимологическа връзка с българските думи "веща" /знаеща/, "невеста" /млада жена, която не е знаеща, не е веща/ и т.н.

39. Викол - царедворец при дакийския владетел Децебал --- Вокил, "прабългарски" владетелски рог.

40. Вегар - "тракийско" лично име --- вегар, приветлив - в днешно време се среща и името Вегрин.

41. Геро, Херо(с) [Heros], /2.- стр. 305/ - бог на "траките", всеизвестният "тракийски" конник --- Геро (герой), Свети Георги - един от най-почитаните български светци. Паралелът с най-известният "прабългарски" символ Магарският конник е очевиден !

42. Гети - голям "тракийски" народ --- днес разпространеното българско име Гето, Гетов.

43. Главкий /25. - стр. 220/ - "тракоилирийски" цар --- очевидна етимологична връзка с българските думи глава, главен и т.н.

44. Глоса [Glwssa] - дума, засвидетелствана у античните гръцки автори със значение - "тракийска" дума --- аналогията с българската дума "глас" е явна! На старобългарски "глас" означава нещо казано, произнесено, думи, слова /5.- стр. 344/.

45. Гордуй /15.- стр. 27/ - фригийски владетел --- горг, горди, гордуй - абсолютна аналогия с българската гума.

46. Граб [Grabos], /1.- стр. 72/ - цар на илирите по времето на Филип II Македонски --- грабя, завземам, възможна етимологична връзка и с "груб".

47. Дар [Darsi], /1.- стр. 336/ - "тракийски" рог --- гар, гарение, погарък - Дарко, Дарев.

48. Децебал [Decebalos], /2.- стр. 80/ - "гакийски" владетел (87-106 г.пр.н.е.), син на Скорило --- Дете Бал, "гете голямо" или "гете владетел". В Българската митология присъстват два легендарни гетски образа - Дете Големеше и Секула Детенце. В българския език съществува гумата "гечо", "гечко", която напълно отговаря на името Деце Бал (Дече Бал). Децебал е записан в списъка от "славянски князе" на възрожденеца поп Йовчо Тревненски под името Декефал! /9.- стр. 25/

49. Деций [Quintus Herennius Etruscus Messius Decius] - римски император от "тракийски" произход (249-251 г.). --- гнешните български имена Дечо, Дечко - върху монетите, които е сякъл, Деций е изобразен като същински гечко.

50. Дим, Дъм [Dimum, Dume], /18. - стр. 35/ - имена на "тракийски" градове --- Иван Дуриданов свързва етимологически тези названия с българското "тъм-ен"; очевидна е връзката и с "гим".

51. Дима(с), /2. - стр. 8/ - фригийско име --- Димо, едно от най-разпространените български имена гнес.

52. Дичо [Dizzo], /1.- стр. 43/ - "тракийско" лично име --- и го гнес често срещано сред българите - Дичо, Дичов, Дичев.

53. Добер [Doberes], /2.- стр. 85/ - "тракийското" име на гнешния граб Доѝран --- очевидна етимология - гобър. Днешното име е преминало през гръцка транскрипция - гобър - говър - гоур - гоѝр/он/. Един показателен пример за селище, чието антично име е по-близо до българската си пра-форма, отколкото до съвременната, явяваща се късна гръцка релация.

54. Добери [Doberes], /2.- стр. 85/ - "тракийско" племе --- гобър, гобри.

55. Другери [Drugeri], /2.- стр. 85/ - "тракийско" племе --- гругар, гругари

56. Дръстър [Durostorum], /2.- стр. 91/ - стар "тракийски" граб на Дунава, гнешна Силистра --- гръстя, загръствам, презграждам - знае се, че на това място реката е била презграждана с вериги.

57. Дула, Дули [Dula, Douli], /1.- стр. 94/ - лично име, както и име на старо "тракийско" божество --- българската царска династия Дуло, както и множество съвременни фамилии - Дилов, Дулов и т.н.

58. Дуле [DOYΛHC], /38. - стр.179/ - още една форма на "тракийското" име Дуло, засвидетелствано върху оброчна плочка. Дуло е "прабългарска" владетелска династия.

59. Дулизелм [DoulhzelmiV], /1.- стр. 93/ - двуосновно "тракийско" име --- ясна етимология - Дули+Зелм (земл, земя) - роден в земята на Дуло.

60. Ерми [ΕΡΜΗC], /38. - стр.83/ - много разпространено "тракийско" име. Както вече бе казано, това е истинското име на "тракийския" бог, известен под гръцка транскрипция Хермес. Херодот казва за "тракийските" благородници и велможи, че почитат преди всичко Ерми, и че извеждат рода си от него. Чудно ли е тогава, че една от управляващите "прабългарски" династии се нарича Ерми?!

61. Зайко [Zaika], /40. - стр.42(212)/ - силно разпространено "тракийско" име. Очевидна етимология от българската гума заек, зайко. Запазено и до гнес в български фамилни имена - Заков, Зайков и т.н.

62. Залмокс [Zalmoxis], /2.- стр. 108/ - цар, жрец и бог на гетите --- много вероятна е старобългарската етимология на това име, където [zal] е старобългарското "жалъ" - "гроб", "гробница" /5.- стр. 485/, а [tox] е гръцки опит за транскрибиране на българската гума "мъж". Залмокс приживе построява храм-гробница, в която извършва

мистерии. След смъртта си е погребан в тази гробница, но на четвъртата година възкръсва. Залмоксис е обожествен и изпълнява ролята на бог на мъртвите в "тракийския" пантеон на боговете. Херодот твърди, че "траките" наричали Залмоксис и с името Гебелейсис, който епитет етимологически се свързва с българската дума "губел". Залмоксис се отъждествява с Кронос - гръцкия бог на мъртвите. Важна аналогия е и фактът, че подобен храм-гробница строи приживе и Омуртаг, за което свидетелства неговият строителен надпис върху колона /6.- стр. 192/ .

63. Зет - участник в експедицията на аргонаутите, син на Борея --- често срещано българско име Зето, Зетов, Зетова.

64. Зиези [Zeiseis], /39. - стр.22/, /1. - стр.130/ - силно разпространено "тракийско" име. Нека припомним, че според Анонимен латински хронограф от IV век, Зиези е родоначалник на българите.

65. Золт [Zoltes], /2.- стр. 114/ - династ на гетите --- абсолютно пълна аналогия със старобългарската дума "золъто" - злато.

66. Искангар - истинското име (според арабски източници) на великия "тракоилирийски" владетел, известен днес с гръцката транскрипция на името си - Александър. --- възможна етимология на това име - "искан гар" = "желан гар".

67. Комети - благороднически ранг при даките в античността /25.- стр. 97/. Очевидно е, че става дума за българската дума "кмет", която и до днес се произнася в различни райони на България по същия начин - комет (например в странджанското село Българи). Същият ранг в средновековието носи комит Никола - бащата на Самуил. Днес шаблонно се твърди, че става въпрос за "византийска" титла, а както виждаме - титлата е дакийска. Комитопули(ос) пък е по-висок ранг дакийски велможи, които са носели високи конусовидни шапки (български шапки !) /11.- прил./. Комитопули са наречени от византийските автори синовете на Комит Никола - Давид, Моисей, Аарон, Самуил !

68. Комел [Kotelas], /2.- стр. 150/ - владетел на гетите --- ком (комка на старобългарски език) - често срещани български фамилии Котов, Комев, Комков и т.н. Възможна аналогия с името на Кубратовия син Ком-раг.

69. Ком [Kotys], /2.- стр. 150/ - царско "тракийско" име --- аналогично на горното.

70. Крестони [Krestones], /2.- стр. 155/ - "тракийско" племе, чието име етимологически се извежда лесно от старобългарската дума "крест" = кръст.

71. Кучи [KoutziV], /39.- стр.58,59,74/ - много разпространено тракийско име. Кучи е син на предводителя на българите Биталия при въстанието против ромеите в началото на шести век. Очевидно с българска етимология - от думата куче. И до днес това име се е запазило в българските фамилни имена - Кучев.

72. Лангар [Langaros], /2.- стр. 159/ - владетел на "тракийския" народ агриани, които живеят и до днес в своите земи - българите мохамедани ахряни --- лонгур е стара диалектна българска дума и означава дълъг, висок.

73. Лъчи, (Луциус Домитиус Аурелианус 270-275) римски император от "тракийски" произход --- лъч, личен, лъчезарен - и до днес личните имена Лъчи, Лъчо, Лачо са силно разпространени сред българите.

74. Мавър, /39. - стр.65/ - "тракийско" име. Пълен аналог на "прабългарското" Мавър.

75. Марк [Marc] - много често срещано име в Римската империя. Името очевидно е с "тракийски" произход, тъй като Марк (Марс = Арес) е "тракийски" бог --- Марко е едно от най-разпространените български имена, и не само това, но фолклора ни и до днес пази спомена за Крали Марко. Митологическата компонента на този приказен образ е доста по-стара от реалния спомен за средновековната историческа личност.

76. Марк Улпий Ерми - по рог "трак", финансов управител на Дакия (Балахия) по времето на император Траян --- Ерми (Ерми-ар) е "прабългарски" рог, засвидетелстван във възпоменателен надпис на Омуртаг. Очевидно тук става дума за името на Бог Хермес (Хермес е гръцка транскрипция на истинското име Ерми). Ето какво казва Херодот за

"тракийския" бог Ерми - "Отделно от народа, царете почитат Хермес повече от всички богове, кълнат се само в неговото име и изкарват от него своя произход." И до днес се е запазило името на Ерми сред българите мохамедани в Родопите под формата Ерим Баба (Ерим Бабайко, Ерим Баща).

77. Марку, Марков [Markou], /39. - стр.12/ - Бащино или фамилно "тракийско" име - едно от най-разпространените български имена днес.

78. Маркомани - "варварско" племе, припознато от австроунгарската наука за "германско", влизало в многократни битки с римския агресор в земите на долния Дунав. Очевидно става дума за "тракийски" народ, който е взел името на някой от предците си - Марко. Диалектната българска дума "ман" означава "човек". Засвидетелствана в имената на множеството български селища - Драгоман, Ихтиман, Грагоман, Герман, Росоман, а и в имената на български владетели - Шишман, Калиман и т.н. Племенното име "маркомани" следователно означава на български език "хората на Марко", "народа на Марко". Нещо повече - според немския професор Карл Цойс /живял в първата половина на 19 век/, баварците са по рог маркомани, а според днешните проучвания на професор Фрицлер, баварците и днешните българи са родствени народи !!!

79. Мега /25.- стр. 102/ - "тракийско" женско име --- мег.

80. Мегу [Maidoi], /2.- стр. 174/ - "тракийско" племе --- мег.

81. Меговитици [Maidobithinoi], /2.- стр. 175/, "тракийско" племе, част от мегите, преселила се във Витиния - Мала Азия --- аналогично на горното. И един факт, който, странно защо, не се проучва от българската историческа наука - Според "Охридска легенда" - Краткото житие на Св. Климент Охридски, българи са живели в земите на Малоазийската планина Олимп /до гр.Бурса/ още преди времето на Александър Велики. Това е средището на областта Витиния, населена с "траките" мегу.

82. Мегок (Амадокос) [Amadokos], /2.- стр. 12/ - "тракийски" владетел от V-IV век. пр.н.е. --- в основата на името вероятно стои българската дума мег.

83. Мокар [Mokaros], /2.- стр. 186/- "тракийски" град --- "мокър" - сравни имената на български селища Мокрен, Мокреш и т.н.

84. Мостич [Mostis], /2.- стр. 186/ - "тракийски" цар III-II век пр.н.е. --- пълна аналогия с известното средновековно българско име Мостич - чъргобия при цар Симеон!

85. Мука, Мока, Мъка [MoukaV, MokaV], /39. - стр.32/ - едно от най-разпространените "тракийски" имена. Пълна аналогия на запазилите се до скоро български имена с основа Мъка, Мока - например Моканин. Етимологически се извежда от българската дума "мъка".

86. Мъндри [Myndry], /1.- стр. 60/ - епитет на "тракийски" бог --- мъдър, мъдри.

87. Мъта [MatoaV], /1.- стр. 246/ - старо название на долното течение на р.Дунав --- мътен - в долното си течение реката е мътна.

88. Остри - по произход гот, приближен на Аспар --- етимологията на това име е очевидна - "остър", "остро", "остри".

89. Пелий - брат на Язон --- българската дума белий (бял) е възможното етимологично обяснение на това име.

90. Пеример (Перимерулас), /34. стр.36/ - епитет на "тракийския" Херос /Геро/, определящ го като "покровител на посевите" --- близко до български имена от рода Беримир, Боримир и т.н.

91. Пор(ас) [PoraV, PoriV], /1.- стр. 90/ - среща се при множество двусловни "тракийски" имена --- поря, боря - тази дума е и в основата на множество български имена - Ис-пор, Пор-ис(Борис), Боре, Борко и т.н.

92. Рауздо [Raizdos], /2.- стр. 227/ - бащата на "тракийския" цар Ком(ус) --- възможно е гръцкият дифтонг "зѹ" да се опитва да представи някакъв негръцки звук, може би българския "ч". При това положение името на бащата на Ком(ус) е Райчо.

93. Раско [RaskoV], /1.- стр. 91/ - "тракийски" династ, син на Ком(ус) --- абсолютна аналогия с българското име Рашко, Рашо, транскрибирано на гръцки!

94. Раскоупорис [RaskouporiV], /1.- стр. 91/ - "тракийски" династ, брат на Раско(с) --- очевидно двусъставно име Рашко Борец (Борис).

95. Ратин [RaċinhV], /33.- стр.27/ - име на "тракийски" военачалник, фригиец или битинец --- очевидно от българската гума "рам" - война, и "рамен" - боен, военен /26.- стр.426/.

96. Рез [RhsoV] - "тракийски" цар. /1.- стр. 44/ --- рез, резец, рязък - днес имената Резов, Ризов, Ризников и т.н. Името на този велик "тракийски" цар, известен ни от Омировата Илиада, се е превърнало в нарицателното риг, рих, рез, рекс, рикс - владетел, цар. Титлата очевидно е "тракийска" (древнобългарска), а не старогерманска, както твърдяха австроунгарските учени. Това се потвърждава и от имената и титлите на старите български владетели - Бого-рих, Аспар-рих, Теле-рих, възможно и Ком-раг, както и такива на сродни с българите народи като готите (за които г-р Ганчо Ценов аргументирано доказва още в началото на миналия век, че са гети, сиреч "тракийски" народ) и галите (келтите).

97. Сабаг(уос), Сабасуос [SabadioV, SabazioV], /1.- стр. 57/ "тракийски" бог --- според множество учени, името съответства напълно на старобългарската гума "свободѹ"(свобода)! Доказателство е гръцкият епитет на този бог - EleuċeroV - "свободен". Тук не е мястото да обсъждаме какво са заели "евреите" от гревните "траки", само ще отбележим, че името на този главен "тракийски" бог е един основен пример за това заимстване.

98. Сагала [Sadalas], /2.- стр.240/ - често срещано име сред "тракийските" династии и царе --- от старобългарската гума "саг", "сагя", очевидно във връзка с култа към посевите и оплождането на Майката Земя.

99. Садок [Sadokos], /2.- стр.241/ - Често срещано "тракийско" име --- аналогично на горното. Нещо повече - това име е засвидетелствано в средновековието сред българските висши сановници под формата Сондоке!

100. Семеле [Semelh, Semele], /1.- стр. 57, 60/ - "тракийска" богиня на Земята --- Вл. Георгиев доказва ясната връзка с старобългарската гума "земля"!

101. Севт, Севтес [Sevthes], /2.- стр. 249/ - "тракийски" цар --- светец, светъл, свят, блестящ. - Светозар, Светлин

102. Серги [Serdoi], /2.- стр. 257/ - "тракийско" племе, населяващо Сердица [Serdica], разположен в географския център на Балканския полуостров --- срега, средица, средище, сердце.

103. Сердица [Serdica], /2.- стр. 257/ - "тракийски" град, днешна София. --- градът се намира в географския център на Балканския полуостров, от където най-вероятно идва и името - срега, средица, средище, сердце. Тук науката отново е поставила каруцата пред коня - възприела е становището, че племето серги е дало името на града Сердика. Очевидно това не е вярно, тъй като гръцкото име на Сердица представлява несполучлив опит да се транскрибира на гръцки българската гума срядица [Triadica]. Сравни сряда - средният ден от седмицата (и в унгарския език съществува заемка от българския език за средния ден от седмицата, и тя е именно в този античен вид на гумата - "szerda" !). При това положение съвсем резонно е средновековното име на този стар български град да е Средец !

104. Сест [Sestos], /2.- стр. 258/ - "тракийски" град --- много възможен е паралелът с българската гума "шест".

105. Силен - според митологията това е името на учителя на Бакх /Дионис/. 100% аналогия с българската гума "силен"!

106. Сирмо [Syrmos], /2.- стр. 261/ - цар на "траките" трибали - известно е българското лично име Сирма. Сирмо е отбелязан от поп Йовчо Тревненски с името Сирма /9.- стр. 25/ като български владетел.

107. Cum [Sitas], /2.- стр. 262/ - "тракийски" цар --- паралел с българската дума "cum".

108. Ситалк [Sitalkes], /2.- стр. 261/ - цар на огрисите --- аналогично на горното.

109. Скопи, (Шопи ?) [Skopios], /2.- стр. 264/ - "тракийското" име на Витоша - при тази близост в названията, възниква въпросът - неоглеждане или злонамереност кара някои учени да твърдят, че шопите били пришълци?! Шопите може да са баджанази /печенизи - през гръцка транскрипция/, но не са пришълци, а най-старото население на Мизия. Известни са два "тракийски" града (в Провинция Горна Мизия и при днешния град Скопие) на име Скопи или Скупи. Коренът на тези имена очевидно е българската дума "скоп" или "скуп" - задруга, роднинска община, сбор. Производни са думите "скупиче", "скопище" (преминала и в руския със значение "събрание") и "скуп" или "скупщина", преминали в сръбохърватския със значение на "събрание" /26.- 459,461/. А защо старото име на Витоша, е имало значение на "задруга", "събрание" ? Византийската средновековна писателка Ана Комнина пише, че "скимското събещалище" - събранието на "прабългарите", се е провеждало на една висока планина до столицата Плиска. Случаят с планината Витоша очевидно е аналогичен.

110. Скорило [Scorylo dux Dacorum], /2.- стр. 264/ - предводител на даките, баща на Децебал --- скор, скоростен, бърз - днес името Скорчев. И още нещо - Йорданес нарича Скорило Rex Gothorum - Цар на Готите. Това е още едно доказателство, че "готите" на Йорданес са всъщност даки и гети, сиреч българи.

111. Скор - "тракийско" име, аналогично на горното.

112. Смерг, /4.- стр. 53/ - тракийско име --- според староирландските саги, богът на смъртта, почитан от народа Болг (преселници от Тракия) се наричал Смертул. Смерт е старобългарска дума.

113. Смертул - според староирландските саги, бог на смъртта при народа на Болг, преселници от Тракия --- паралел с българската дума "смърт".

114. Спартак [Spartakov], /1.- стр. 96/ - много разпространено двусъставно "тракийско" име Спар-так, където "так" [takov] означава - славен, прочут --- паралел с двусъставните "прабългарски" имена Омур-таг и Аспар-рух.

115. Спок [Spokes], /2.- стр. 267/ - "тракийски" владетел --- възможна връзка с корена на българската дума "спокоен".

116. Струма [Strumwn], /1.- стр. 38/ - "тракийското" име на река Струма --- очевидно името на реката идва от българската дума "стремя", "устремен". Струма извира от Витоша, чието антично име също има българска етимология.

117. Сур [SouraV, SuraV], /1.- стр. 94/- много често срещано "тракийско" име --- възможна етимологическа връзка с някоя от българските думи сур(сив), суров, сурва (Сурва Нова Година) или - сурна се (спускам се, свличам се със сила).

118. Телесфор (Телецпор, Телецбор) - Римски папа от "тракийски" произход, наложил в III век българският празник 24 декември (Колегов ден) за Рождество Христово. Преди това празникът Рождество се е празнувал в различни дни от годината, както Великден. --- телец и бор(борец) са думи с широко приложение и в днешния български език.

119. Тер [Teres, Terei], /2.- стр. 274/ - често срещано "тракийско" владетелско име --- заедно с "тракийската" династична титла "бал" образува името на един от най-великите "прабългарски" владетели - Тер Бал, Тервел /сравни Деце Бал/. Възможна етимологична връзка с корена на старата българска диалектна форма "терам" - търся, диря.

120. Угар [Audarus], /1.- стр. 238/ - илриийско лично име --- угар.

121. Цармизигети, Сармизегетуса [Zarmizegethousa], /2.- стр. 243/ - голям дакийски град столица --- възможно тълкуване на това име - "царство на музи и гети" или "царство на масагетите". Прокопий Кесарийски слага знак за равенство между българския народ "кутригури" и масагетите. Цармизигетуза е разположен в планината, която днес се нарича Оръцие (което име очевидно е нововлашка транскрипция на българската дума "оръжие") близо до селище с българско име - Градище (Gradistea) !

122. Цура [Zoura], /1.- стр. 81/, "тракийско" име --- често срещано българско лично име - Цуро, Цура.

123. Чисту [Kistai], /1.- стр. 16/ - доказана "тракийска" глоса, затворено общество (безбрачни монаси, светии) при "траките" --- съществуват учени /1.- стр. 103/, които свързват етимологически този термин с българската дума "чист", но въпреки това академичната наука си затваря очите за очевидния факт, и обяснява думата чрез гръцкия език ! Господа академични "учени", гръцката дума със значение "чисти" е "катари", а под този термин са известни българите богомили в Западна Европа !!!

124. Чума Прав [Tzitta Prau], /39. - стр.65/ - "тракийско" име.

125. Управда - едно от българските прозвища на император Юстинян I , "трак" по произход --- под това име императорът е известен като български светия в старата българска богословска литература.

126. Язон - всеки знае кой е Язон, но поради наложените от науката клишета, тургнo свързваме това име с българското Ясен, Асен - етимологически обвързано с изконното българско местоимение - Аз, Яз. А такава връзка е напълно възможна.

Според проф. Бешевлиев, числеността на населението на Мизия и Тракия през първите три века на римско господство в тези територии е надхвърляла общо цифрата 3 000 000 /три милиона/ души /39. - стр.51/. Трябва да се отбележи, че посветителни надписи, от които ние черпим информация за "тракийските" имена, са могли да си поръчат единствено ограничен брой по-заможни "траки" от градското население, които по принцип доста бързо са възприели и чужди имена - гръцки и латински. Огромната маса от "тракийското" население в градовете и най-вече в селата не са имали възможност да изпишат имената си върху камък. Като се има предвид, че до днес са намерени едва около 6000 посветителни надписа, и като съотнесем тази бройка към броя на населението, то излиза, че в една извадка от едва 0.2 % от "тракийските" имена ние откриваме забележително сходство с българския език и именна система. Какво щеше да стане, ако имаме възможност да разберем имената на останалите 99.8% от "траките" , живяли във времето на тривековно римско робство !?

Отново според проф. Бешевлиев/39. - стр.28/, практиката да се дават латински и гръцки прякори у "траките" във времето на римското робство е абсолютно аналогична на същата практика при българите с турски прякори по времето на османското робство.

Словообразуване

Нека отбележим и някои отчетливи сходства между българския и "тракийския" език при словообразуването, открити и доказани от акад. Владимир Георгиев.

1. Умалителни наставки /1.- стр. 175/. Пълна аналогия в образуването на умалителни и ласкателни лични имена, наименования на млади същества и малки животни. Например Дърз-е [Durze] от "тракийското" "гърз" (аналогично на българското "гръзъ" - гръзък). В българския език - козл-е, вълч-е, а също и при имената - Мил-е, Стойн-е и т.н.

2. образуване на прилагателни /1.- стр. 178/. Прилагателните в "тракийския" език се образуват както и в българския - със наставка -ин, -ан, -ен. Например в епитета на Аполон - Старах-ин [StaraskhnoV] (сравни българското "старец" в смисъл на мъдрец) или пък в "тракийската" (абсолютен аналог на българската) дума дев-ин [deouhnoV] - девин, момински . В българския език прилагателните също се образуват с наставка -ин, -ен, -ан - бащ-ин, черв-ен, скар-ан и т.н.

3. Звук "е" - "В гако-мизийския език ние откриваме същото явление, което представя една от най-характерните черти на нашия език, а именно делението на два основни диалекта според произношението на праславянското "е" (от ие. е или оу, ау, ъу). В същност има сериозни данни, които показват, че ятовата граница в общи черти е наследена от гако-мизийския субстрат". Академик Владимир Георгиев [1. - стр.257]

4. Наставки "ов" и "ин" - може със сигурност да се твърди, че българските наставки за образуване на българските бащини и фамилни имена са от времето на "траките". Примерите са огромно количество - ето само

ТРАКИЙСКИ НАДПИСИ

Пръстенът от с. Езерово

През 1912 г. в местността Пържинака в землището на с. Езерово Първوماйско, е била разкопана тракийска надгробна могила, в която са били намерени няколко обрядни погребални предмети, сред които и един златен пръстен с надпис. Предполага се, че пръстенът е бил направен специално за погребението на знатен тракиец. Пръстенът е принадлежал на съпругата на погребания, която най-вероятно е погребана заедно с любимия си съпруг, по тракийския обичай, засвидетелстван у много антични автори. /1. стр. 105/.

Оказва се, че надписът върху този пръстен представлява единственият цялостен текст на "тракийски" език известен на науката до ден днешен. Фактически, изследвайки тази невероятно ценна находка, ние разполагаме с прекрасната възможност, да проверим дали аналозите между "тракийския" и българския език са единствено лексикални, или съществуват и граматически такива!

Текстът върху пръстена, и опит за разчитането му:

ROLISTENEASNERENEATILTEANHSKOARAZEADOMEANTILEZUPTAMINHERAZHLTA
ROLISTENE - AS - NERENEА - TI - LTEA - NHSKO - A - RAZEА - DO - MEAN - TI - LEZU - PTAMINHERAZHLTA

Ролистене, аз Неренеа ти, лтея ниско, а разеа до мен ти лежи, -----.
Ролистене, аз, твоята Неренеа, тлея тук долу, а сразен до мен ти лежи(ш), ----- .

Този опит за разчитане на надписа има за цел да покаже наличието в текста на характерни за българския език граматически особености: звателен падеж /Ролистен-е/, лично местоимение /аз/, кратка форма на притежателното местоимение твой /ти/, съюза /а/, предлога /до/, съкратената форма на лично местоимение /мен/, личното местоимение /ти/. Сиреч, дори и неразчетен до край , надписът свидетелства, че сходствата между "тракийския" език и българския са не само лексикални, но и граматически!

Далеч съм от мисълта да твърдя, че това е единствено възможното разчитане на надписа. Но съм убеден, че той може да се разчете единствено чрез българския език, просто защото е написан на български език. Нека обаче оставим по-нататъшните изследвания на специалистите.

Съдовете от с. Дуванли

При разкопаване на Башова могила при с. Дуванли, Пловдивско, са били открити множество златни и сребърни предмети, сред които две сребърни блюда с позлата, сребърна чаша с позлата и сребърен ритон с позлата. Върху тези четири предмета е изписано с "гръцки" букви едно и също словосъчетание. Наличието на надписа единствено върху предметите, свързани с трапезата, очевидно трябва да ни насочи и към съдържанието му, и да помогне за неговото разчитане. Странно защо тази малка подробност е убягнала от вниманието на изследователите занимавали се с разчитането на този "тракийски" надпис!? Никой до сега не се е опитвал да го тълкува като пожелание относно трапезата на погребания в отивания му живот, а това очевидно е първата логична връзка, която би трябвало да направим, тъй като надписът, както вече се спомена, е гравиран върху съдове за храна и напитки.

Текстът върху съдовете, и опит за разчитането му:

DADALEME
DA - DALE - ME

Да гале ме !

Да ме гала-чи (галачи=насища - българска диалектна форма) !

Това "тракийско" пожелание има чисто българска смислова конструкция! Съюзът "га" за изразяване на заповед или желание. Кратката форма /винителен падеж/ на лично местоимение в първо лице едностранно число - "ме". Затруднява ни едностранно гумата "гале", но не забравяйте - съществува българска диалектна форма "галача" /26. стр. 97/ - ния без мярка, насищам се. От всичко казано дотук става ясно, че надписът върху съдовете от с. Дуванли е пожелание за сит отвъден живот на погребания знатен "тракиец". Именно затова изречението е гравирено едностранно върху скъпоценната посуда положена в гроба. Неуспехът на досегашните опити за разчитане се дължи на факта, че те са правени на основата на чужди езици - гръцки и дори албански (!?), и никой не е обърнал внимание, че пожеланието е изписано на български.

Надписите от остров Самотраки

При разкопки след Втората Световна война американският археолог К.Леман /K.Lehmann/ открил на о. Самотраки надписи, които определил като "тракийски". Става дума за около 40 керамични фрагмента с различни по дължина буквосъчетания изписани върху тях. Какво било учудването на научния свят, когато след публикуването на находките/32. стр.93-100/ се оказало, че в гъба от тях се съдържа българската "кирилска" буква "Б" /фрагменти № 1 и 33/. Леман тълкува този знак с фонетичната стойност "Б" /b/. Фрагментите се датират VI-III в.пр.Хр. Наличието на "кирилска" буква в "тракийски" текст не е прецедент. Известни са и надписи от Тера, които съдържат подобни букви "Б". /1. стр.149/.

Остров Самотраки е известен със засвидетелстваните от античните автори "тракийски" мистерии посветени на божествата "кабири", които мистерии се извършвали на "тракийски" език много векове след завладяването на острова от гръцките пирати в VIII в.пр.Хр. Възможна е етимологическа връзка между термина "кабири" и етнонима "кимбри" или "кумери", към които народи някои средновековни автори причисляват българите.

Интересното е, че голям процент от надписите от Самотраки съдържат гумата "ген" или "гин", в очевидна връзка с старобългарската дума "гънь" и новобългарската "ген". Смешното тълкуване на гръцката наука на този факт е, че "ген" било епитет на гръцкия бог Зевс ?! Другите български гumi, които се откриват в надписите от о. Самотраки са: "гена", "века", "оно", "ли", "гел", "пито", "леси", "ле", "то". Най-често срещаното буквосъчетание е DENTOLE. Разчита се лесно на български:

DENTOLE

DEN - TOL - E

генят тълкувател е имайки предвид значението на архаичната българска дума "тълмя" /26. стр.517/, "толмя" - предсказвам, чийто корен е именно "тол" /сравни "тъл-кувам", "тол-кувам"/. Самотракийските мистерии са се провеждали в точно определен ден, когато е било възможно предсказването на бъдещето.

Днес на науката са известни едва около 200 тракийски гumi (глоси и гumi изведени от "тракийската" ономастика) . Както се вижда по-горе, близо 80 от тях имат пълен аналог с гumi от съвременния и средновековен български език. Доказахме етимологически аналогии и сред местните, лични и родови имена, както и близост в граматиката и смисловата структура на изречението. Такова подобие между античен и съвременен език не може да бъде случайно! То е напълно съизмеримо с нивото на съхранение на старогръцкия език у днешните гърци! А нека не забравяме, че гръцкият език е бил писмен хилядолетия без прекъсване, докато българският /"тракийският"/ е търпял негативите на трите многовековни робства - 6-7 века римско, 2 века византийско, 5 века османско. При това положение, оцеляването на българския език е едно чудо!

ОЩЕ ВРЪЗКИ

1. Максимин Тракиец (173-238) [Gaius Julius Verus Maximinus] - родом от Тракия, баща Мичо, майка Абаба. В името си като император е заложил българската година на възкачване "Вер". През тригодишното си управление (235-238) не стъпил нито един път в Рим. Резидирал в Мизия (най-вероятно в град Абоба, нарочен от археолозите за Плиска). Българските Възрожденски автори споневат Максимин като "български кесар" (Зографска история) /10.- стр. 630/.

2. Истина, Юстин I [Istinus] - родом от Илирия, чичо на Истинен (Юстиниан I). Управлявал Византия 518-527 г. Авторът на Зографска история /10.- стр. 630/ го приема за българин по рог.

3. Истинен, Юстиниан I (482-565) [Justinianus] - родом от село Вегрия. Племенник на Истина. Баща му се наричал Изток, майка му Бегленица, а леля му Любкия /тази информация гължим на документ, който разбира се гнес е обявен за късен фалшификат от науката/. Един от най-великите византийски императори (527-565). Законодател на империята. Построил град изоснови - Първа Юстиниана и основал там Архиепископия, на която е приемник Преславската и Охридската български Архиепископии. Известен и с другото си българско прозвище Управда, пог което е записан сред българските светци в каноничната ни църковна литература. Празникът му се чества от Българската Православна Църква на 14 ноември /19.- стр. 573/. Българин по рог според Зографска история /10.- стр. 630/. Някои учени и не готам учени люге твърдят, че Истинен бил "славянин". Нека припомним, че "славяни" преди VI век няма на Балканите, а Истинен е роден 482 г. Че и други българи са живеели в Сердика по времето на Юстиниан, говори Марнавич (Sigmund Marnavich) в анонимната биография на Юстиниан I (1621г.). В нея Марнавич казва: "Сердика с течение на времето получи гнешното си име София от храма на Юстиниана. Прег вратите на казания храм Юстиниан въздигна хубав саркофаг на светейшия мъж Богомила или Домниона и го украси със стихове върху мраморни плочи." /21. стр. 11/.

Аналогични черти от бита, религията и бойното дело на "траки", "прабългари":

1. И в двата случая става дума за конни народи.
2. Изключителна воинственост и смелост в битките.
3. Бойни похвати - нападение с отстъпление и възвличане на противника в засади.
4. Поставяне на засади по проходите на Стара планина при водене на битки./4.- стр. 127/.
5. Татуиране на тялото /4.- стр. 111/.
6. Прическа чумбас (перчем) /4.- стр. 78/.
7. И "траките" и "прабългарите" са обвинявани несправедливо от гърците, че принасят човешки жертви /4.- стр. 133/.
8. Принасяне на жертви - коне и кучета.
9. Развъждане на породисти кучета /4.- стр. 134/.
10. Тотем на гетите и мизите е бил вълкът (столица Даусдава-Вълчи град). Същото важи и за "прабългарите".
11. Атила (чието име или прозвище е "тракийско" - както видяхме по-горе от името на "тракийския" Бог Баща Ате) е твърдял, че притежава меча на Марс. Марс е "тракийски" бог (Арес). Спомен за бог Марс съществува и до гнес в българския фолклор - популярният митологичен образ Крали Марко. Няма селище в България, в което да не се почитат свещени скали свързани с мита за Великана Крали Марко - следи от гигантските му стъпки, следи от тялото му в скалата и т.н. Че името на Марс е било познато на "траките" пог формата Марко, говори наличието на "тракийски" град на име Маркодава (Марко град) /25. - стр. 248/.
12. Античните автори говорят за балкански траки и малоазийски траки. Средновековният свог от документи на волжските българи, наречен "Джакфар тарахи" свидетелства, че прародината на българите е "малкия и големия Рум" (Балканският полуостров и Мала Азия). Държавата на малоазийските българи е просъществувала до началото на XVI век /17./.
13. И до гнес част от централната планинска верига в Мала Азия се нарича Българска планина.
13. Военен трофеи - отрязани глави на убити противници /4.- стр. 183/.
14. Ритуално пиене от чаша - череп на противник /4.- стр. 206/.
15. Власт над природните стихии на жреца владетел /4.- стр. 236/.
16. Култ към Слънцето.
17. Умения в обработването на кожи /4.- стр. 239/.

18. Тракийските войски били облечени с брони /4.- стр. 242/. Множество средновековни автори твърдят същото и за "прабългарите", дори се смята че бронята е "донесена" в Европа от "прабългарите".
19. Според историята на волжските българи (Джакфар тарахи), прародителите на българите са народите синг и имен, които както вече споменахме, населявали Балканите и Мала Азия. Древното име на Стара планина е било Айм, Им (на латински Хемус), сиреч ясно е кои са били именците. Що се отнася до синдийците - на науката е известен народът синт - населяващ поречието на река Струма в античността.
20. Омуртаг си строи храм-гробница, също както царят жрец на "траките" Залмоксис /6.- стр. 192/.
21. При погребалните обряди "траките" са прилагали трупополагане и трупоизгаряне - /4.- стр. 106/. Същото важи и за древните българи - интересно защо този факт е послужил на науката за повод за разделянето им на "славяни" и "прабългари".
22. Използване за храна на кобилешкото мляко. Нещо повече - цял свят знае, че киселото мляко е български патент, а според античните автори, "траките" са правели кисело мляко /25.- стр. 43/.
23. "Траките" са основната съставна част от войската и главнокомандващите на Александър Велики (около 20 000 /25.- стр. 165/). Когато стига до Бактрия, той дава земя на голяма част от войската си, и дори оставя "тракийските" си военачалници да владеят Бактрия. И до днес обаче по тези места не знаят нищо нито за "траки", нито за "македонци", но знаят отлично кои са българите - в Афганистан "българин" означава човек, живеещ отвъд планините /в северен Афганистан - древна Бактрия/.
24. В епосът на волгокамските българи "Шан кизи гастани" се разказва легендата, че волгокамските българи са потомци на войници на Александър Велики /20. - стр. 63/.
25. Повечето "тракийски" светилища са използвани и от "прабългарите". Нещо повече - най-голямото "тракийско" светилище в Мизия - Магара, е и най-голямото "прабългарско" светилище!
26. Иконографията на "тракийския конник" се покрива почти на 100% с иконографския сюжет на "Магарския конник". Очевидно е, че грузия паралел - сасанидският е произведен и по-късен от тях.
27. Използването на "тракийски" некрополи за погребване на българи от ранното и същинско средновековие. Съществуват "тракийски" могили, в които буквално един до друг (в един могилен насип, в един и същ стратиграфски хоризонт !) се откриват гробове датирани например от 6 век преди новата ера и 8 в. от н.е. !
28. Върху короната на предхристиянските български владетели е изобразен не някой "тюркски" или "славянски" герой, а Александър Велики.
29. Единственото селище, в което до днес (всъщност до скоро - днес селото е вече почти обезлюдено) се е съхранил "тракийския" обичай нестинарство, се нарича ... Българи! Средновековното име на това странджанско село е ... Ургари (Вургари, Бургари?) - пряка връзка със споменатия по-горе етноним "бургари" !
30. Император Траян завладял "тракийския" народ даките през 106 година. Съществуват голям брой български апокрифи, народни приказки и песни, в които присъства образът на Цар Траян. Смешно е да се смята, че някакви пришълци ("тюрки" или "славяни"), ще пазят така упорито /десетки векове! / спомени за събития, които не ги касаят пряко.
31. Музикален инструмент подобен на китара е бил използван от гетите, когато са отправяли молитви към боговете или са изпращали парламенъори /25.- стр. 106/. Случайно ли днес съществува особен вид китара, тамбура, наречена и булгарина, булгария, булгаре!? Всъщност добре знаем кой пръв свири на струнен инструмент - Орфей с неговата арфа, кръстена на негово име. "Тракийски" струнен инструмент е засвидетелстван под име, което звучи доста по български - брънч(ос) [bruncoV], /1.- стр. 103/ от българското - брънка, грънка, бръмчи, грънчи. Нека не забравяме, че днешните български народни инструменти кавал и гайда са всъщност "тракийски".
32. Жрецът на гетите Дикеней изкоренил лозята и забранил пиенето на вино /25. - стр. 252/. Същото се знае и за българския цар Крум. Владетелите на "траки" и "прабългари" се придържат към една и съща морална норма - въздържание на народа от ежедневна употребата на алкохол. Виното се е използвало единствено като атрибут при обряди и религиозни празници.
33. "Златната църква" във Велики Преслав по план е аналогична на повечето "тракийски" храмове - кръгло главно помещение и четириъглен притвор пред него.
34. Може със сигурност да се каже, че огромна част от митологичните сюжети и персонажи в българския фолклор не са "славянски", нито пък "тюркски", а "тракийски" /27./
35. Облеклото на простолюдието сред "траките" е много подобно на българската национална носия. При женската

носия аналогията е абсолютна - гълга памучна риза, наг нея фустан, елече и престилка, везани с многоцветни геометрични орнаменти! /29. - стр. 20/

36. Царят на бизалтите ослепил синовете си, които не му се подчинили, също както Борис I ослепил непокорния си син Владимир Расате./29. - стр. 21/

37. Грубите "тракийски" антропоморфни скулптури са аналогични на "пра-българските" така наречени "каменни баби".

38. Апостол Андрей покръства "траките" по Черноморското крайбрежие още в I век след Христа. Факт е, че най-почитаният светец сред българските преселници на Апенините /преселиния IV-VII век/ е именно Апостол Андрей. Този факт е учудващ, ако се доверим на "науката", според която българите са езичници чак до IX век. Очевидно е, че българите са били християни по време на преселението си на Апенините - християни, покръстени от Апостол Андрей в Родината си на Балканския полуостров.

39. За "траките" и "прабългарите" е характерен култът към скални масиви. Справка - Магара, където имаме наличие на заградена с каменна стена скала от "прабългарите". При "траките" този култ е доказан. Някои автори говорят за Великата Богиня Майка и нейният син - Богът на скалите.

Извори

1. Съществува карта съставена в IV век от Св.Йероним (331-420), въз основа на орографската дейност и картите на владиката Евсевий Кесарийски(270-338), наричан баща на църковната история, върху която ясно личи името на нашите земи в античността - *Vulgaria*. За съжаление картата е достигнала до нас чрез късен препис (от XII век) и науката не я възприема като автентичен извор, въпреки податките за коректност на преписа (не съществува нито едно друго несъответствие от възприетия историографски модел).

2. Карта на Света от VI век от Анонимен равенски космограф, с отбелязан върху нея етноним "bulgare", придружена от следния текст "Inter vero Traciam vel Macedoniam et Mysiam inferiorem modo Bulgari habitant..." - "В Тракия и Македония и Долна Мизия само българи живеят...". Картата е съставена 100 години преди времето на Аспарух.

3. В своите трудове българският историк г-р Ганчо Ценов привежда огромен брой факти в потвърждение на ранното присъствие на българите на Балканите /23., 24./. Ето някои от тях:

--- "...kai oi kaloumenoi Boulgaroi tw kai Qrakh epitrecousi kai epanatrecousi prin gnwsqhnai autous..." - "В тая година (494 г. !) и тъй наричаните българи в Илирия и Тракия нападнаха и се отгърпваха, преди да ги забележи човек", Теофан, р.143 /24./. Трябва да си много съпн византийски император, за да не забележиш предвиждане на пришълци българи от земи оттамък Дунава /от Приазовието, от Кавказ, или може би от Китай ?/ чак до Тракия. Как се преминава Дунава и проходите на Хемус /където има римски военни кастели/, и се стига до Тракия така лесно "нападат и се отгърпват, преди да ги забележи човек"!?

--- "A.C. 499. Aristus Ilyricianae doctor militiae... contra Bulgares Thraciam devastantes profectus est. Bellum juxta Zurtam fluvium consortum, ubi plus quam IV millia nostrorum... interemta sunt" - "499 г. (!). Арист, военачалникът на илирийските войски... тръгна против българите, които плячкосвали Тракия. Боят се завърза при река Цурта, където бяха убити повече от четири хиляди наши." Комес Марцелин. Значи пришълците българи не само преминали степите, не само преплували Дунава незабелязано, не само преминали охраняемите проходи на Хемус и навлезли в Тракия незабелязано, ами били толкова много, че изклали 4000 римляни !? За да се справят с такава голяма римска войска и то на територията на империята, то българите очевидно не са отскоро по тези земи.

--- Ето какво разказва Теофан за 538 година: "В тази година се раздвижиха в Скития и Мизия двама български княза с много българи и други." По нататъка се разказва накратко следното - Първоначално българите победили византийците, но последните получили подкрепление и на свой ред разбили българите. Връщайки се към Цариград обаче, византийците били посрещнати в Тракия от българска войска, която така разбила ромеите, та от тях оцелели едва една шепа хора! Цели две български войски, начело с цели два български княза водят военни действия във Византия и побеждават ромейската елитна армия на нейна територия! И Теофан, както и по-ранният хронист Малала използват термина РИГЕС за титлата на двамата български предводители Булг и Дронг, което е гръцката

форма на "тракийската" благородническа титла РЕКС, РИХ. Нека припомним, че тази титла е доказано ползвана от българските владетели Аспар Рих, Теле Рих и Ком Раг и др. Няма обяснение, като как "монголоидните прабългари" носят "тракийска" титла още в 538 година и продължават да я носят в VIII век?

Просто е учудващо, как при наличието на подобни сведения, може да се твърди, че в V и VI век българите живеели в юрти някъде в Приазовието, Кавказ, Азиатските степи или пък в Монголия. Наистина, възможно е и там да са живели българи, но въпросните източници говорят ясно, че става дума за българи, живеещи на Балканския полуостров!

4. В своя "Летопис и родословие" възрожденецът Йовчо Тревненски на основата на стари ръкописи твърди следното: "Българите бяха прогонени от Траян Римски и пак се възвърнаха в година 5997 (489) като имаха за предводител Борис, своя княз 5998г. (490г.)" /9. стр. 26/.

5. Съществува един гревен български документ, който е известен на науката още от 1866 г. в достигналите до нас три средновековни преписа. Учудващото е, че този извор е публикуван многократно под упорито погрешни и меко казано измислени имена от госта "светила" в българската историческа наука. Става дума за фамозния "Именник на българските ханове"[30], издаван до сега под подобни заглавия, въпреки че в него не се говори за никакви ханове! Та в този документ, след като се изброяват имената на петима владетели /Авитохол, Ирник, Гостун, Курт, Безмер/, черно на бяло пише следното: "...сии .Е. кнѣзь грѣжаше княжение об оноу страноу доуная летѣ .Ф.И.ЕІ. остриженами главами. и по томѣ приде на страноу доуная исперихѣ кнѣзь тожде и доселе...". Превод по М.Москов: "Тези петима князе грѣжаха князуването от другата страна на Дунава 515 години с остригани глави. И след това дойде на страната на Дунава Исперих княз. Същото и досега." За всеки непрегубен читател става ясно, че владетелите /никакви ханове!/ преди Аспарух са резидирали оттамък Дунава, сиреч в Дакия, в II век. Представителите на академичната наука обаче, заради презумцията, че българите са тюрко-монголски пришълци, продължават да бълват разсъждения от рога: "'Оттамък Дунав' следва да се разбира не пространството около левия бряг на реката, а заеманите от прабългарите територии в Средна Азия (II-IV в.) и в Приазовието (V-VII в.)." [31. стр.19] Късозгледство граничещо с безочие ! Нищо не може да оправдае представителите на академичната историческа наука, които така безцеремонно заблуждават обществото с измислиците си, още повече, като се има предвид и следният много съществен факт - името на Аспарух е записано в документа по два начина, един от които е ЕСПЕРЕРИХ ! Ясно доказателство, че българският владетел Еспер (Аспар, Еспор) е носел "тракийската" благородническа титла РИХ !

Още нещо съществено - първият владетел от списъка най-вероятно започва да царува в Дакия по времето, когато под натиска на вътрешни въстания и външни освободителни войни император Марк Аврелий е принуден да прави големи реорганизации в империята - 168 г. (168+515=683 г. - когато Аспарух мести столицата си оттам Дунав в Свещената бащина земя, напусната от българите по времето на войните с император Траян)! Вероятно именно около 168 година частично е възстановена българската гържавност (със столица в Дакия) след като българските земи за били завладяни от Траян в 106 година, при победата му над българския владетел Децебал. Не е ли известно на уважаемите учени занимавали се с гревна българска история, че сред "траките" таки е съществувало социално деление на две основни касты? Външните различия между членовете на отделните групи са били именно прическите - едните са подгържали косата си гълга, а другите са бръснели главите си ! /2. стр.147/

И не на последно място - още Херодот споменава за "скитския" народ на име "Остриганите глави".

6. В краткото житие на Св. Климент Охридски (Охридска легенда, Legenda Ochridica) авторът - охридският архиепископ Димитрий Хоматуйан казва следното: "OutoV o megaV pathr hmwn kai thV BoulgariaV jwsthr to men genoV eilken ek ton Eurwpaion Muson, ouV kai boulgarouV o polus oiden anqropoV, palai men ek ton kata Prousan Olumprou proV ton boreion wkeanon kai thn nekran qalassan upo thV Alexandrou ceiroV kai exousiaV ektopisqenton, meta de sucnon cronon paradromhn dunamei bareia ton Istron peraiwqenton, kai ta geitoneuonta panta klirwsamenon, Pannonian kai Dalmatian, Qrakhn kai Illurikon, kai polla thV MakedoniaV kai QettaliaV" - "Този велик наш отец и светилник на България бил по рог от европейските мизы, които народът обикновено знае и като българи. Те били изселени в старо време от военната сила на Александър от разположения край Бруса Олимп към Северния океан и Мъртвото море, а след като минало много време, със страшна войска преминали Дунава и завзели всички съседни области: Панония и Далмация, Тракия и

Илирик, а и голяма част от Македония и Тесалия." /22./ Наред с извънредно важната информация за потеклото на българите и в частност на Св. Климент, прави впечатление бележката на Хоматиан, че етнонимът "българи" е термин от простонародния език, докато "по канона" този народ се е наричал "мизи". Това означава, че трябва да преоценим терминът "мизи", ползван от античните и средновековни автори. Става ясно и защо някои автори /например Теофан и Йоан Антиохийски/, когато говорят за българите в V век, използват изрече "тѣ наречени българи" - ами защото етнонимът "българи" явно и в V век е ползван най-вече от народа, а гръцките и латински хронографи и летописци са ползвали друго "официозно" нарицателно /например мизи/, което не означава, че българите са се появили на света в V век, а просто говори, че те са наричани с други имена в каноничната литература.

7. В автобиографичното житие на Св.Кирил, известно под името Солунска легенда/10./, самият Св. Кирил разказва за себе си, че е родом от Малоазийска Кападокия! Разказва още, че сам той не знаел къде се намира България, но знаел български език! Тези сведения /от първа ръка!/ ни насочват към предположението, че известният ни днес каноничен образ на Св. Кирил е компилация от най-малко две жития:

- това на Курила /Вулфила/ "готски" епископ, живял в IV век в Мизия, родом от Кападокия, създал азбука /абсолютен аналог на кирилицата/ и превел Светото писание на "готски" за "готите" населяващи по това време Мизия,

- и житието на Константин Философ от Солун, който заедно с брат си Страхота /Методи/ създал глаголицата, за да просвещава моравските българи.

В тази връзка нека споменем какво казва Паусий /когото всички много обичаме, но малко четем/ за времената на IV век: "По това време гърците не знаели, че българите се наричат българи, но ги наричали готи и хуни. Те наричали готи всички народи, които произхождали от север, както днес ги наричат татари."/28. стр. 55/. Всъщност, гърците добре са знаели за какво става дума, но както видяхме в горната точка 6., избягвали са истинския протонароден етноним "българи" в своята канонична литература.

Според историка на "готите" - "готът" Йорганес, живял по времето на описаните в историята си събития /отново сведение от първа ръка/ - готи и гети е един и същи народ. Нещо повече - той нарека своята "готска" история "Getica" ! А както знаем, гетите са един от най-големите "тракийски" народи, който е населявал Мизия. Всъщност това обяснява и наличието на "готи" в Малоазийска Кападокия, от където е родом Св. Кирил /Вулфила/ - големи компактни групи от "траки" многократно са заселвали различни области на Мала Азия. В средновековието в Кападокия е засвидетелствано наличието на две български гържави и множество други български поселения/17./!

8. Както вече стана дума по-горе, българските Възрожденци са ползвали недостигнали до нас източници /повечето унищожени в началото на 19 век от българофоби/. В своя "Неделник" /"Кириакогромион", "Софроние"/ българинът Стойко Владиславов /Софрони Врачански/ пише на "просто-Български" език следното: "Втори бой направил цар Константин с Византия /Цариград/, и като облагал България, взел Византия и пренесъл своята столица от Рим във Византия около 330 година подир Христа, и нарекал Византия Константинопол на своето име." Тези Софрониеви думи предизвикват със сигурност снизходително веселие сред "специалистите", които по принцип приемат българските Възрожденци за "наивници", сиреч смешници в попрището История. Но ако вземем предвид хилядите подобни свидетелства за българско присъствие на Балканите от най-древни времена, то ще се окаже, че истинските комици в историографията са именно "специалистите".

9. "Специалистите" явно не са чели сведението на анонимен автор/44. - стр.322/, който говори за старините на Цариград, и за водопровод, прокаран от Константин Велики. Според това сведение, акведуктът вземал води от територията на България. Ясно се вижда на картата, че дългият 150 км водопровод взема води от района на град Визе. Град Визе е столицата на последните одриски /"тракийски"/династии /парадинастии/. Следователно анонимният автор слага знак на равенство между земите на одриската столица Визе и България. На същата карта е показана и каменната стена, която император Анастаси изгражда през 515 година, за да защити Константинопол от българите. Всъщност тази стена се явява очевидно границата между Византия и България в началото на VI век.

10. Цитат от речта, произнесена на 16-тото заседание на Шестия Вселенски събор /Константинопол 09.08.681 година/ от презвитер Константин от гр. Апамея (Сирия): "Казвам се Константин. Презвитер съм на светата Божия църква, която се намира в Апамея, в провинция Втора Сирия . Ръкоположен съм от Авраамий, епископ на Аретуса . Дойдох при нашия свети събор, за да ви поуча, че ако бях изслушан, нямаше да претърпим онова, което претърпяхме тази година, сиреч каквото претърпяхме във войната с България. Защото аз поисках още от начало да гойда на събора и да помоля да стане мир, така щото да се извърши нещо, което да обедини двете страни, та нито едните, нито другите, да се измъчват, сиреч нито тия, които изповядват една воля, нито тия, които изповядват две воли." /37. стр. 69/. Оказва се, че Константин Позонат не воювал с Аспаруховата гола и боса орда в някакъв си блатист Онгъл, а воювал с България!

11. Унгарци и печенегу /39. - стр.80/- според М. Псел [Michel Psellos, Chronographie, t. II], унгарците са музи, а печенегите са гети. Това потвърждава предположението, че днешната унгарска нация е съставена от българи /хуногури = "траките" музи/ и маджари, и че печенегите са антични българи - автохтони на Балканите.

12. В хрониката на владиката Йоан от Нику /живял в VII век/ Музия е наречена "провинция България". Там се казва, че роденият в Залдаба, днес Шумен, Виталиан се е бил надигнал (516 г.) против император Анастасий. Срещу него император Анастасий е изпратил по море към Варна военачалника Кирил. Сражението станало между Шумен и Варна, след което Кирил се оттеглил във Варна и спрял там, а Виталиан останал в провинцията България. Н. Zotenderg, Jean, eveque de Nikou, p. 378 /43. - стр.33/

РАСОВ ПРИЗНАК

Поради опасността от обвинения в расизъм, не ми се иска да обсъждам на дълго и широко връзката "траки" - българи от гледна точка на генетика и расови признаци. Още повече, че според мен по принцип няма чисти нации, а смесването на гените в някаква степен води до издържливост на рода. Но все пак, нека кажем Истината, която е широко известна в научните среди - 60% от днешните българи са европеиди от средиземноморската група - MEDITERRANIAN, сиреч преки потомци на автохтонното население на Балканите и Мала Азия. Тази европеидна група е представена най-силно именно в България ! Интересното е, че сред гърците, имаме едва 40% от този ген, доста по-малко от българите. Това е обяснимо, тъй като гърците са пришълци на Балканите, смесили се с автохтонното българско население. 30% от българите са европеиди от групите европеидни групи - ALPINE, DINARIC. Групата на NEO-DANUBIAN /"славянската" група/ е представена в България едва с 5%, точно колкото и TURANID /"тюркската" група/. Много показателен е фактът, че групата TURANID има много силно представителство сред унгарците 25%, по-голямо дори от това на турците 20%. Турците са точно толкова турци /TURANID 20%/, колкото и българи /MEDITERRANIAN 20%/. Знаем на какво се дължи това - на наличието на няколко големи български гържави в Анадола от една страна, и нашествието на тюркските орди от друга /36./.

ПЕЛАСГИ

Читателю, гоюде време да отговорим на поставения в началото на нашата статия въпрос - как е истинското име на автохтонния народ населявал Балканите преди идването на гръцките пирати колонисти, и какъв е коренът на неговия етноним?

Това без съмнение е народът, чийто етноним, пречупен през гръцката транскрипция, звучи така - ПЕЛАСГИ. Че пеласгите са живяли на Балканите преди идването на гърците, няма никакъв спор. Достатъчно е да се вслушаме в Херодот - "атическият (предгръцки) народ бил пеласгийски, но след като преминал към елините променил езика си, който бил варварски и научил елински." (Херодот, I, 56) /16. стр. 29/. Работата е там, че не всички пеласги са били претопени от елините. Напротив, повечето от тези 80 народа, живеещи на Балканите и Мала Азия, които гърците са наричали пренебрежително с общностното название "траки" са потомци на пеласгите.

Терминът "пеласги" е достигнал до нас отново чрез гръцкия език. Затова няма да сме далеч от истината, ако предположим, че истинското име на този народ е било БЕЛДЖИ, БОЛДЖИ, БОЛГИ или БЕЛГИ. Съществува и втори

гръцки вариант на транскрибиране на името - ПЕЛАРГИ, който българският учен Йордан Табов аргументирано свързва с етнонима на българите /35./.

Въпреки че директните сведения за пеласгите са оскъдни (историята е заместила етнонима им с прозвището "траки"), нека накрая прибавим и няколко преки връзки пеласги-българи:

1. Историята на античния свят твърди, че пеласгите са населявали Апенините, Балканите и Западната част на Мала Азия. В ранното средновековие на същите територии ние откриваме българи.

2. Паласка - кожена кесия, която виси закачена на колана. Интересното е, че на латински "галската" кожена кесия се нарича "bulga", а този, който носи "галска" кожена кесия - "bulgar". Типът колани с закачени на тях аласки се нарича "български колан" в ранното средновековие. В старонорландските саги името на народа на Болг се свързва с характерните за тези хора торби (bulg,bag), които те носели със себе си. Същите саги разказват, че народа Болг живеел на Балканите но бил заробен от гърците, и се преселил в Ирландия. Очевидно в старонорландските саги се говори за пеласгите, чието истинско име е БОЛГ.

3. Старата българска столица се нарича Плиска - в очевидна етимологическа връзка с етнонима "пеласги". Съществуват извори (Cordinus /3. стр. 320/), според които гр. Плиска е основан по времето на Константин Велики (няколко века преди някой да е чул за "славяните", които според днешната наука били основали града, а "мюркските прабългари" завладяли и направили столица).

4. Пеласгийската гума пург(ос) [pyrgos], /16. стр. 233/ - крепост (бург - една от най-гревните "тракийски" гуми, тясно обвързана с етнонима "българи", "бургари").

5. Пеласгийската гума сели(с) [selis], /16. стр. 233/ - място за сягане (село, селище, поселение). Сравни старобългарското "сел" - сегя, и "емруското" celle. Интересното е, че и до днес в Италия има селища, основани от българи, които носят това име - например Celle di Bulgheria, за което се знае, че е българско още от V век.

6. Пеласгийската гума сито(с) [sitos], /16. стр. 233/ - жито.

7. Пеласгийската гума тачъ(с) [tachys], /16. стр. 233/ - бърз, тича.

8. Корените на етнонимите "пеласги" (пречупен през гръцка транскрипция) и "българи" имат почти пълна аналогия помежду си - П-А-СГ = Б-А-Г.

Българите са пеласги /41./ - този факт е знаел още Раковски, но чужденците, които са се занимавали с българска история по негово време, както и техните български ученици впоследствие, са се задоволили единствено да отправят иронички забележки към Великия Български Възрожденец. Ето какво казва Раковски: "Това племе или голям рог е познато в елинската стара повестност под общото и обширното народно име пеласги, кое име не е друго, освен белги = българи, изкривено от гръцките описатели на поради недостатката езика им. (Че гръцките описатели много странни речи писани с б са писали с п върху това можеме наведе много примери. Отечеството Александра Македонскаго, кое се е съхранило и до днес в правото си наименование Бела или Белица, тии са го писали в старост Пелла а днес Мпелитса ! Тъй и множество други.) " /БЪЛГАРСКА СТАРИНА, ПОВРЕМЕННО СПИСАНИЕ, ИЗДАВАЕМО В НЕОПРЕДЕЛЕНО ВРЕМЯ. КНИГА ПЪРВА. ИЗДАНИЕ ПЪРВО. МЕСЕЦ ЧЕРВЕН (ЮЛИЕ) 1-И. БУКУРЕЩ, В КНИГОПЕЧАТНИЦАТА СТЕФАНА РАСИДЕСКА, 1865., VI. НАРОДНИ БЪЛГАРСКИ ПОВЕСТВОВАТЕЛНИ ПАМЕТНИЦИ, ПОТВЪРДЕЮЩИ, ЧЕ БЪЛГАРИТЕ ДРЕВАЕ НОСИЛИ И ИМЕТО КИМБРИ ИЛИ КИМЕРИИ И ЧЕ БРЕМ И БОЛГ БИЛИ БЪЛГАРСКИ ЦАРЕ./

ДРЕВНИТЕ БЪЛГАРИ СА БИЛИ БЪЛГАРИ !

И така стигнахме до единствено възможното за нас заключение - гревните българи не са били нито траки, нито мюрки, нито славяни, а чисто и просто те са били българи. Само гърците и римляните пренебрежително са ги наричали траки (сиреч варвари). Самите те са се наричали пеласги (бляскави, синове на Бал, Слънцето), бали (велики,

божествени, бели, светли, бляскави), белги, балти, балхи (валахи - поради гърцизиране "б"->"в"), бактрийци, балгари, болгари, българи.

Разбира се част от българските народностни групи са се разселвали из цяла Евразия, тъй като са били един от най-многочислените народи на света (според Херодот, "траките" са най-многочисленият народ на Света след индийците). Но очевидно е, че те не са късни пришълци на Балканите. Този факт доказва по безапелационен начин българският историк г-р Ганчо Ценов. Настоящата статия е посветена на живота и делото на този велик български учен.

БИБЛИОГРАФИЯ

1. Вл. Георгиев, Траките и техният език, БАН, София, 1977 г.
2. Кратка енциклопедия тракийска древност, "Архес", София, 1993 г.
3. В. Златарски, История на Българската гържава през средните векове, Том 1, Част 1, Второ фототипно издание, АИ "Марин Дринов", София, 1994 г.
4. Хр. Данов, Тракийско изворознание, Велико Търново, 1998 г.
5. Старобългарски речник, Том I, И "Валентин Траянов", София, 1999 г.
6. В. Бешевлиев, Първобългарски надписи, БАН, София, 1979 г.
7. Д. Делчев, Хемусъ и Родопи, София, 1925 г.
8. Спиридон Церохсимонах, История во кратце о болгарском народе славенском, ИК "Луна", Габрово, 2000 г.
9. Поп Йовчо Тревненски, Летопис и родословие, УИ "Св.Св. Кирил и Методий", В. Търново, 1995 г.
10. Й. Иванов, Български старини из Македония, (История вкратце об Болгарословенском народе), БАН, 1970 г.
11. П. Добрев, Българи, тюрки, славяни, ИК "Огледало", София, 1996 г.
12. Ст. Райчевски, Българите мохамедани, УИ "Св. Кл. Охридски", София, 1998 г.
13. П. Добрев, Необясненото и необикновеното в ранната българска история, И "Ваньо Негков", София, 1993 г.
14. Thracian Glossary, <http://indoeuro.bizland.com/project/glossary/thra.html>
15. Д. Попов, Залмоксис, УИ "Кл. Охридски", София, 1989 г.
16. Б. Динков, Пеласгите, И "Любомъдрие", София, 1999 г.
17. К. Венедикова, Българите в Мала Азия от древността до наши дни, "Тракия" - ООД, Стара Загора, И "Идея", 1998 г.
18. И. Дуриданов, Езикът на траките, ДИ "Наука и изкуство", София, 1976 г.
19. Жития на Светиците, Синодално издателство, София, 1991 г.
20. Сказание за гърцарята на хана, "Агато", София, 1997 г.
21. Раннохристиянски храм Света София, УИ "Св. Климент Охридски", София, 1996 г.
22. Ал. Милев, Гръцките жития на Климент Охридски", 1966 г.
23. Д-р Ганчо Ценов, Произходът на Българите и начало на българската гържава и българската църква, София, 1910 г. (Фототипно издание на "Народен будител", Варна, 2002 г.)
24. Д-р Ганчо Ценов, Хуните, които основаха Българската гържава, София, 1940 г. (Ново издание на Издателство Монархическо-консервативен съюз, Варна, 2002 г.)
25. Г. Михаилов, Траките, ДВИ, София, 1972 г.
26. Речник на редки, остарели и диалектни думи в литературата ни от XIX и XX век, БАН, 1974 г.
27. Е. Теодоров, Древнотракийско наследство в Българския фолклор, София, 1972 г.
28. Паусий Хилендарски, Славяно-Българска история, БП, София, 1972 г.
29. Г. Китов, Д. Агре, Въведение в тракийската археология, ИК Авалон, София, 2002 г.
30. М. Москов, Именник на българските ханове, ДИ "Д-р Петър Берон", София, 1988 г.
31. И. Богданов, Именник на българските ханове, И "Отечествен фронт", София, 1981 г.
32. К. Lehmann, Hesperia, Journal of the American School of Classical Studies at Athens, XXIV, 1955, p. 93-100.
33. Извори за историята на Тракия и траките, Том II, АИ "Проф.М. Дринов", София, 2002 г.
34. Зл. Гочева, Завещано от траките, И "Отечество", София, 1987 г.
35. Й. Табов, Пагането на Стара България, София,

36. Carleton S. Coon, The Races of Europe, 1939
37. ГИБИ, т. III, София, 1960 г.
38. GAWRIL I. KAZAROW, DIE DENKMALER DES THRAKISCHEN REIERGOTTES IN BULGARIEN, BUDAPEST, 1938
39. В.Бешевице, Проучвания върху личните имена у траките, БАН, 1965 г.
40. Кирил Влахов.Трако-славянски успореждици. Годишник на Софийския университет. Том LXIII,1, 1969 г.
41. Георги Стойков Раковски. Съчинения трети том. Историография. Подбор и редакция проф. д-р Веселин Трайков. София, 1984.
42. Вл. Георгиев, Тракийският език, София, 1957. (Благодарение на Никола Иванов, "Лингвистика или белетристика")
43. Д-р Ганчо Ценов, Кроватова България и покръстването на българите.
44. De aqueductis e Bulgaria devectis. Анонимен автор. Старините на Цариград. ГИБИ т. IX.

P.S. ЗАЩО ?!

Читателю, след като се запозна с изнесените по-горе факти за идентичност между пеласги и българи, у теб възниква резонният въпрос - защо тезата за автохтонния произход на българите е игнорирана? Ще кажа само две неща, пък ти се досещай нататък сам. Първо - пеласгите са заселили и са дали името на Библейската "Обетована" ("обещана чрез обет") земя Палестина в Близкия изток, като са я нарекли на своята Родина Палестина на Балканите (земите по поречието на Струма са се наричали Палестина в древността). Второ - пеласгите са познати в Библията под името филистимляни.

<http://www.rodnoto.com/page.php?142>

